

ת"פ 47436/03/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47436-03-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה- עו"ד דפנה קרפל

ב"כ הנאשם- עו"ד אסף שלם

הכרעת דין

כמצוות סעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מיידע בזה כי מצאתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מכל המיוחס לו בכתב האישום.

בדין שהתקיים היום בשעת בוקר, יידעתי את הצדדים בדבר תוצאת הכרעת דיני. בשל תקלת מחשב לא ניתן היה למסור את הכרעת הדין לידי הצדדים. משתוקנה התקלה, מפורסמת בזה החלטתי.

להלן נימוקיי.

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איומים (2 עבירות), מכוח סעי' 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי הנטען, במועד הרלבנטי לאישום, היו הנאשם והמתלוננת נשואים-פרודים. המתלוננת התגוררה בדירה ברמלה (להלן: "הדירה"). ביום 2017, בשעה 23:44 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירה. בין הנאשם למתלוננת התגלע וויכוח באשר למזונות, במהלכו ביקשה האחרונה כי הנאשם יעזוב את הדירה. בסמוך לכך, איים הנאשם בפגיעה במתלוננת, בכוונה להפחידה או להקניטה, באמרו לה: "את תראי מה יהיה לך, את תראי ממני דם, את לא תמצאי את הילדים, אני לא אניח לך". בהמשך, התקרב הנאשם אל המתלוננת באופן מאיים, תוך שהוא מרים את ידו המאוגרפת לכיוון פניה וצעק לעברה: "אני ארצח אותך, אני אשחט אותך". בשלב זה אחז בנאשם בנם הקטין של השניים, יליד 2004 (להלן: "הקטין") וביקש ממנו לעזוב את המקום, עד אשר הנאשם עשה כן.

מענה הנאשם לאישום

הנאשם לא כפר בכך כי בני הזוג נשואים-פרודים וכי ביום האמור אכן הגיע לדירה, שם התגלע וויכוח בין השניים. עם זאת כפר הנאשם באמור בסעי' 3-5 לכתב האישום, קרי, כי איים על המתלוננת כמתואר שם וכי בנו הקטין אחז בו עד שניאות לעזוב את הדירה. בנוסף, טען כי הקטין ביקש ממנו לעזוב את הדירה לאחר שהמתלוננת טרקה את הדלת ופגעה בכך בגופו.

ראיות הצדדים

פרשת התביעה נסמכת על צבר ראיות, שרובן הוגשו בהסכמה: הודעות הנאשם (ת/1 ו- ת/2), דו"ח עימות בין הנאשם למתלוננת (ת/3), הודעת בנם הקטין של בני הזוג (ת/4), דו"חות פעולה של שוטרים (ת/5-7), דיסק ובו הקלטת שיחת המתלוננת עם מוקד 100 (ת/9) ותמליל אותה שיחה (ת/8). בנוסף, נשמעו עדויות המתלוננת ואביה. מנגד לכל אלה, העיד הנאשם להגנת עצמו.

פרשת התביעה

המאשימה נסמכת על עדות המתלוננת, כמו גם ראיות המחזקות לשיטתה את מהימנותה. עיקר עדותה של המתלוננת הוא, כי ביום האירוע שהתה היא בביתה יחד עם בנה הקטין, כבן 13 וביתה בת ה-9. לבני הזוג בן נוסף, כבן 18, שלא שהה במקום. בניגוד לנטען בכתב האישום, הנאשם הגיע לדירה בין השעות 20:00-21:00 לערך. בני הזוג היו פרודים מזה כחודש ומטרת הגעתו של הנאשם הייתה לשוחח עימה על מנת להגיע להבנות באשר לתשלום מזונות. בשלב מסוים כעס הנאשם והתעצבן. המתלוננת דחתה את בקשתו כי תסיע אותו למקום מגוריו, בהעדר תחבורה ציבורית. לאחר מכן הנאשם, לדבריה, "לא ידע מה לעשות עם עצמו, הלך, חזר...עד שאיבד את זה לגמרי. התקרב אליי, סימן עם אגרוף לפרצוף, הבן שלי נלחץ מאד...הוא איים עליי 'אני ארצח אותך, אשחט אותך, את תראי ממני דם'. כך אירע בסלון הבית, כששני הילדים שומעים (פ' עמ' 8 שו' 11-18). עוד ציינה כי האירוע היה מלחץ מבהיל ומפחיד, כי היא בכתה "את החיים שלי" וכי הנאשם ממשיך גם לאחר האירוע כל העת בהשמעת איומים. לאחר עזיבת הנאשם התקשרה המתלוננת לאביה כשהיא מבוהלת. תוכן דבריה אליו לא זכור לה אך היא ביקשה את עזרתו. כמו כן צלצלה היא למשטרה. המתלוננת אישרה כי היא הנשמעת בשיחה למוקד 100 (ת/9). כן ציינה כי כמה ימים לאחר האירוע, כשאישה לא היה בדירה, נקם בה הנאשם בכך שפרץ לדירה, תלש "דוש" ממקומו, אסף בגדים שונים והשליכם לאשפה.

מחקירתה הנגדית של המתלוננת עלה בין היתר, כי הליכי הגירושין טרם הסתיימו, כי עובר לאירועים מושא האישום

ביקשה צו הרחקה נגד הנאשם אך בקשתה נדחתה. מאמירות אחרות שלה ניתן להבין כי הוצא צו כאמור. לדבריה הנאשם נקט בעבר באליומות מילולית כמו גם "דחיפות" והשלכת מתלה כביסה עליה בכוח. על אף כל האמור נאותה היא להיפגש עימו בערב המדובר, על מנת לנסות ולהגיע להבנות, בשים לב לצרכי הילדים. המתלוננת עמדה על כך כי לא הזמינה את הנאשם לדירה וכי הגעתו תואמה עם בנם. במענה לשאלה האם בנם הקטין וביתם בת ה-9 נכחו בזמן האירוע השיבה בחיוב, אם כי הבת נעדרה ממנו בעת שהייתה במקלחת ובשלב בו ביקש אביה הנאשם שתעזוב (פ' עמ' 12, שו' 22 ואילך).

במענה לשאלות הסניגור אישרה כי יחסיה עם בנם הקטין תקינים וכי הוא לא שוחר רעתה (עמ' 13 שו' 12 ואילך). עוד בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת כי אגרופו של הנאשם כוון לעיניה (שם, שו' 24). כשעומתה עם גרסת הקטין (-להלן), הבהירה המתלוננת כי האיומים אותם תיארה אירעו בסלון הבית ולא ליד דלת הכניסה לבית (עמ' 14 שו' 1). כמו כן השיבה (בהתייחסות נוספת לגרסת הקטין), כי היא אינה זוכרת אם הנאשם הציג לה בעת הוויכוח תכתובות "ווצאפ", או כי הקטין יכול היה להסיק מדברי אביו איום כי הוא יקח אותו מביתו (שם, שו' 11 ואילך). לדבריה הקטין שמע את האיומים שנשמעו בסלון (שם, שו' 23-24).

אבי המתלוננת העיד (פ' עמ' 4 ואילך) כי בליל האירוע התקשרה אליו ביתו כשהיא נסערת ובוכיה וסיפרה לו כי הנאשם מאיים לרצוח אותה. בתגובה יעץ לה לפנות מייד למשטרה. במענה לשאלת בית המשפט השיב כי הוא עצמו לא שמע את האיומים. בחקירתו הנגדית, אישר העד כי מעולם לא היה עד לאליומות, לרבות מילולית, של הנאשם כלפי ביתו. עוד עימת הסניגור את העד עם כך שבחקירתו במשטרה (נ/1) לא מסר קונקרטי כי הנאשם איים לרצוח את ביתו, אלא מסר כי ביתו לא פירטה באזניו את האיומים, או כי הילדים היו נסערים. לדברי העד יחסיו עם ביתו "מעולים" (פ' עמ' 5 שו' 4), עם זאת הוא לא מיהר לדירה, משום שלא רצה "לקחת" את החוק "לידיים" ולהתעמת עם הנאשם, כשם שלא רצה להיות מעורב, בתקווה כי העניין יסתיים בדרך טובה.

מקלטת השיחה והתמליל (ת/9, ת/8) עולה כי המתלוננת התקשרה למשטרה כשהיא בוכיה ונסערת ומסרה כי "...הוא היה פה מאיים על חיים שלי הוא מאיים ליד הילדים שלי... עוד שניה הוא מפוצץ אותי...". כשנשאלה האם הנאשם איים עליה והאם אמר שיהרוג אותה השיבה "כן". כשנשאלה האם היכה אותה השיבה "הוא מאיים, מאיים... הוא עוד שניה התקרב לי לפרצוף אני כולי רועדת".

מדו"ח הפעולה של השוטרת לוי (ת/6) עולה כי האירוע "נפתח" בשעה 23:44 וכי לאור דיווחי המתלוננת על איומי הנאשם הגיעה לדירה יחד עם שותפה, השוטר וקנין, שם מצאה את המתלוננת כשהיא בוכיה. עוד צוין מפיה בדו"ח, ללא מרכאות-ציטוט, כי הנאשם אמר כי "אני אשחט אותך בסוף אני עוד אהרוג אותך", תוך שהתקרב למתלוננת. המתלוננת השיבה בשלילה לשאלת השוטרת האם הותקפה פיזית. תוכן דומה למד"י נרשם ע"י השוטר וקנין בדו"ח מטעמו (ת/7).

בעימות שנערך בין השניים (ת/3) מסרה המתלוננת כי בערב המדובר שוחחו הם בדירה שלא בנוכחות בנם הקטין היות והנאשם ביקש ממנו "להיכנס לחדר". בשלב מסוים הוא "ממש כעס והתעצבן", היה נתון בחוסר שקט לאחר שביקשה ממנו לעזוב, הלך וחזר עד אשר התקרב אליה בסלון, איגרף את ידו ו"התקרב לי לתוך הפנים" באופן שגרם לה ללכת לאחור וליפול לכיוון הספה ואז איים כי ישחט אותה וירצח אותה. כל העת התחננה שיעזוב ואז הקטין "תפס אותו" בידי

וביקש ממנו ללכת. בהמשך מסרה כי הראה לה "הודעות בפלאפון" ואיים כי יקח את הילדים ולא יגיד לה איפה הם, לא יתן לה לחיות, יפגע בה ויתנקם בה ואם תשב בבית קפה יבוא וישפוך עליה קפה (ת/3 עמ' 3 שו' 43 ואילך). לאחר דברים אלה סירבה לבקשתו להסיעו ואז הוא "עשה אגרוף עם היד והתקרב אלי". לקראת סוף העימות הטיחה המתלוננת בנאשם כי הוא מאיים "כל הזמן", כי הגירוש "הטריפו" את מוחו וכי היא בסכנה לידו.

הודעת הקטין (ת/4) הוגשה כאמור בהסכמה. מהודעה זו עולה, בין היתר, כי הוריו שוחחו בסלון עת אביו ביקש ממנו לעזוב לחדר. הקטין שמע כי הם דיברו על הסכם. בשלב מסוים החלה ביניהם מריבה "...ושהוא בא לצאת אימא שלי באה לסגור את הדלת ואני לא יודע אם הדלת נגעה בו או לא ואז הוא התחיל להתעצבן ואני ראיתי שהוא היה כזה בהיכון לא יודע אם רצה להרביץ לה או לא אז תפסתי אותו כזה ואמרתי לו שיצא..." (שם, עמ' 2 שו' 20). לדבריו חשש מאלימות ולכן ביקש להפריד בין השניים. כשנשאל מה פירוש "בהיכון" השיב: "רק הרים את היד (מדגים בצורת אגרוף)...בגובה של הפנים". כשנשאל האם שמע קללות או אימים, השיב כי הנאשם הציג למתלוננת הודעות בהן היא שואלת היכן הוא (הבן) ועל כך השיב הנאשם כי "זה רק ההתחלה". מילים אלה פירש הקטין כאיום ששמעו כי אביו יקח אותו מן הבית. במענה לשאלת החוקר האם שמע עוד קללות או אימים השיב: "לא. רק זה נראה לי" (שם, שו' 36). הקטין ציין כי המתלוננת לא קיללה את הנאשם, כי הוא פחד בעת האירוע וכי "... זה ממש היה ריב רציני הם אף פעם לא רבו ככה" (שם, שו' 43).

פרשת ההגנה

עיקר עדותו של הנאשם הוא, כי בערב המדובר הגיעה לדירה ביוזמת המתלוננת. בשלב מסוים התחיל ה"בלגן שהתחלתי אולי להרים את הקול שלי בצורה מגעילה" (פ' עמ' 16 שו' 12). כשביקש בשלב מסוים ללכת לכיוון הדלת המתלוננת ניסתה לדחוף אותו ודחפה עליו את הדלת. לדבריו בעת השיחה שניהם "הרימו קול" האחד על האחרת. הנאשם אישר כי בשלב מסוים בנו הקטין ביקש ממנו לעזוב את הדירה. הנאשם הכחיש מכל וכל כי איים על המתלוננת באופן כלשהו, במילים או בתנועת אגרוף. "הכל שקר", לדבריו. הוא אינו "בן אדם מהסוג הזה", מעולם לא הגיע למצבים כאלה וכן "למה שאני ארים עליה יד? מה עלה לי בראש? אין דבר כזה" (שם, עמ' 17 שו' 15 ואילך).

בחקירתו הנגדית שב וחזר על הכחשתו. הנאשם שב והבהיר כי היו וויכוחים וצעקות, כי הוא התעצבן ו"היה קשה", אך הוא לא היה נתון במצוקה. עוד השיב לשאלות התובעת כי אם הקטין גורס כי הוא (הנאשם) הרים את ידו באירוע אזי הוא לא מאמין שכך אירע אך יתכן שכך אירע. גרסת המתלוננת שיקרית.

הן בהודעותיו במשטרה (ת/1 ו- ת/2) והן בעימות (ת/3) שם הנאשם וחזר על הכחשותיו כי איים על המתלוננת בדרך כלשהי.

טיעוני הצדדים

המאשימה עתרה להרשעת הנאשם, בהתבסס על עדותה המהימנה של המתלוננת, אשר לא הפריזה באמירות לחובת הנאשם. עדות זו מחוזקת לשיטתה בעדות אביה, כמו גם בדברים שמסרה טלפונית למוקד 100 ולאחר מכן לשוטרים

שהגיעו לדירה. עוד מחוזקת היא באמור בהודעת הקטין אשר הבחין בתנועת האגרוף הנטענת. לשיטת התובעת, אי-שמיעת האיומים ע"י הקטין מתיישבת עם העובדה לפיה הוא לא נכח כל העת באירוע, כמו גם גילו הצעיר, בעטיו אפשר ואין הוא מבין או זוכר בדיוק את שנאמר. בנוסף נסמכת התביעה על דברי הנאשם, אשר אישר כי היה עצבני בעת האירוע ומכאן כי השמעת האיומים מתיישבת עם האמור.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקש לזכות את הנאשם ולו משום שהנאשם לא נשאל בחקירתו הנגדית באופן קונקרטי על אודות האיומים המיוחסים לו. לשיטת הסניגור, המדובר בגרסאות סותרות ועם זאת חיזוק נמצא דווקא לגרסת הנאשם, שכן הקטין לא שמע כל איום על אף שנכח באירוע. עוד הפנה הסניגור לחוסר הסבירות, לשיטתו, בכך שהאב לא אץ לסייע לביתו המתלוננת, כראיה לכך שהוא (האב) לא התרשם ממצבה הנפשי כמחייב זאת. הסניגור הוסיף וציין כי הנאשם מהימן בכך שלא הכחיש דבר זולת ביצוע העבירה המיוחסת לו. המאשימה, לשיטתו, לא עמדה ברף ההוכחה הנדרש לשם הרשעה בפלילים.

דין והכרעה

סע' 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שעניינו "איומים", קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו. המדובר בעבירה התנהגותית, שעל כן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיום, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום (רע"פ 8736/15 פלונית נ' מדינת ישראל, מיום 17.1.18).

היסוד העובדתי בעבירה כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאיום, גם אם האיום הופנה שלא כלפי קולט האיום. ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. משכך, די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת. בכך מתגבש יסוד ה"כוונה" הנדרש בעבירה (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, מיום 4.1.06).

בנסיבות העניין, אין חולק כי האמירות המצוינות בכתב האישום, ככל שנאמרו בד בבד עם היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, מגבשות את עבירת האיומים. המחלוקת נסובה כאמור על אודות השאלה האם הן נאמרו.

בטרם בחינת הראיות ואפשר ולמעלה מן הצורך מצאתי לבאר: במהלך שמיעת הראיות העידה המתלוננת כי הנאשם הרבה לאיים, מעבר לאמור בכתב האישום ואף העידה על אודות אירועי אלימות נוספים. דברים דומים השמיעה בעת העימות בין השניים, בהתייחס לאיומים שלא מצאו את ביטויים בכתב האישום (לקיחת ילדים, שפיכת קפה- כמצוין לעיל). הטעם לכך לא הובהר. הואיל והמאשימה לא ביקשה להרשיע את הנאשם בעובדות שלא נטענו בכתב האישום וממילא לא התאפשר לו להתגונן מפניהן, ברי כי הכרעת דיני מתייחסת למפורט בכתב האישום ובו בלבד. עם זאת, כמפורט להלן, אתיחס גם למשמעות הראייתית הנובעת לטעמי מטענות המתלוננת, כפי שבוטאו בעימות.

סע' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971, קובע כי מהימנות עדים תיקבע ע"י בית המשפט על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט.

ניצבות בפניי שתי גרסאות סותרות באשר לשאלה האם הושמעו דברי איום, אם לאו, בעת האירוע. אמנם, אין המדובר במצב דברים "קלאסי", בו מתייצבות על הבמה שתי גרסאות נוגדות- הא ותו לא, שכן קיימות ראיות- לווין הסובבות אותן ומקרינות עליהן מאורן. עם זאת, ככל שהדבר נוגע לגרעינה הקשה של המחלוקת, בהינתן כי אין כל ראיה זולת עדות המתלוננת, המלמדת מפורשות על כי נאמרו דברי איום- עסקין בגרסאות סותרות.

על כך ציין בית המשפט העליון "את מה שהוא בבחינת המובן מאליו", כדבריו, כי בנסיבות מעין אלה על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו של הנאשם (ע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל**, מיום 20.8.18, סע' 41. עוד על הספק הסביר ומשמעותו- ראו ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פד"י מז(4), 221, 663-644).

הנאשם השכיל לצמצם את יריעת המחלוקת ככל שיכול היה. בעקבות האמור אין חולק כי בעת המפגש בין השניים הסלימו הדברים כדי צעקות וכי הנאשם היה כעוס ונרגז. לדברי הקטין המדובר במריבה חסרת תקדים. לא הייתה זו שעתו היפה של הנאשם, המודה בדבר בחוסר רצון אגב צמצום-מה מעצמת הדברים, אך אין הדבר מלמד בהכרח על ביצוע עבירה.

ניסיון החיים מלמד כי לעיתים, קו דק מפריד, אם בכלל, בין עידנא דריחתא ולבין ביצוע עבירה של ממש. נדמה כי אין איש ולא יחטא, ולו לעיתים, בכעס המביאו כדי אבדן שליטה, ולו רגעי, על חרצובות לשונו ותנועות גופו (ראו משנה תורה לרמב"ם, ספר המדע, הלכות דעות, פרק א').

המדובר בעבירה שעיקרה בהבל פה ואפשר ובתנועת גוף מאיימת. על בית המשפט החובה לסרוק את הראיות במסרק ברזל, ככל הניתן, על מנת לבחון האם הנאשם אכן עבר את אותו קו דק, שיש בו כדי לצבוע את האמירות בפליליות. בבחינה זו, אל לו לבית המשפט להחמיר יתר על המידה עם הנאשם, בשים לב לכך כי לא כל אמירת כעס של האדם הסביר באה בהכרח בגדר עבירה, בין אם בנוסחה ובין אם בכוונה העומדת מאחוריה. הוא הדין באשר לתנועות גוף שבלהט הרגע.

לאחר שהתרשמתי ישירות מן המתלוננת והנאשם ובחנתי בקפידה את הראיות כולן, הן אחת לאחת והן את המכלול, לא נותר ספק בליבי כי המתלוננת אכן חשה מצוקה ופחד מן הנאשם בעת המריבה עימו. הדברים ניכרים היטב הן בקולה והן בתוכן דבריה למוקד 100 ולשוטרים שהגיעו לביתה. הדברים מתיישבים כאמור עם עדות הבן הקטין, בדבר מריבה חסרת תקדים.

אם מצאתי לזכות את הנאשם, לא נבע הדבר מדחיית עדות המתלוננת כבלתי אמינה, כי אם משום שנעדרת היא, בבחינת מהימנותה, על רקע ובשים לב לכלל הראיות, את אותה איכות ועצמה הנדרשים לשם הרשעה בפלילים. כך הדבר בעיקר, בשל עמימות ראייתית שנותרה מנת חלקו של תיק זה. עמימות זו חייבת על פי דין להיות "מתורגמת" בעולם המעשה, לזכותו של הנאשם.

הודעת הקטין הוגשה כאמור בהסכמה ומכאן כי ב"כ הצדדים, כמו גם הנאשם והמתלוננת עצמם, לא חלקו על מהימנותו. המתלוננת אף העידה על יחסיה הטובים עם בנה. הודעה זו, עליה נסמכת המאשימה, מלמדת כי הקטין לא שמע את דברי האיום המיוחסים לנאשם. מכאן כי לוגית, קיימות שתי אפשרויות: האחת, כי הקטין לא נכח בעת שנאמרו דברי איום והאחרת- שדברי האיומים מושא האישום לא נאמרו.

בנקודה זו חובה הייתה על המאשימה לבחון עם שלשת המעורבים ביתר העמקה את נסיבות האירוע. ניתן היה למשל, בין בדרך של העדת הקטין ובין בדרך של השלמת חקירתו בטרם הגשת האישום לברר מתי בדיוק עזב הוא את הסלון ומתי שב אליו. בהתקיים עמימות שלא הוסרה, על בית המשפט להזהיר עצמו שלא להניח הנחות מחמירות לחובת הנאשם, יש מאין וללא ביסוס ראייתי. בהינתן כי שתי האפשרויות אותן מניתי שוות משקל הסתברותי באשר לאפשרות התרחשותן- מוסטת בהכרח נקודת האיזון לטובת הנאשם, קרי- לטובת האפשרות לפיה הקטין נכח במועד הרלבנטי בשיחה- אך לא שמע כל דבר איום, כפי שהעיד (זולת אותו דבר איום בלתי רלבנטי שצוין על ידו, כמפורט לעיל). לא רק שהמתלוננת לא טענה כאמור, כי אם טענה באופן כללי היפוכו של דבר. מכאן כי יש לדחות את קביעת התובעת לפיה הקטין לא נכח בעת אמירת האיום, באשר לא ניתן לקבוע פוזיטיבית קביעה זו.

על כך הוסף, כי בחיבור עדותה של המתלוננת בפניי, יחד עם דברים שמסרה בעימות, הרי המדובר לכאורה במלל לא מבוטל, של מספר דברי איום שונים (אשר כאמור רק חלקן מצא את ביטוי בכתב האישום), אשר נאמרו לכאורה ע"י הנאשם. בהינתן אלה, אי שמיעת הקטין ולו אמירה אחת מהן, פוגמת מהותית ביכולת לבסס הרשעה לחובת הנאשם, אך על יסוד עדות המתלוננת.

על כך המשך והוסף, כי לשיטת הקטין, האירוע החמור אירע ליד דלת הכניסה לבית, בעוד שלדידה של המתלוננת היה הוא בסלון. המאשימה לא הפיגה את העמימות בשאלות כגון עד כמה קרובה דלת הכניסה למיקום המדויק בו הושמעו האיומים בסלון; האם אפשר ובצינם- זה "דלת כניסה" ו- "סלון" מתכוונים השניים, למעשה, לאותו מקום ולמצער למקום סמוך באופן המחייב בפועל שמיעת דברים ע"י הקטין, ככל שנאמרו ועוד כיוצ"ב שאלות. לא על בית המשפט לנחש מענה לאלה ובוודאי שלא לבסס הרשעה על אדני ניחוש.

ואם נבקש, כדברי דקארט, לתור אחר וודאות, הרי הוודאות היחידה הקיימת לדידי בהקשר הנדון היא, כי קיים ספק בליבי האם נאמרו דברי האיום המיוחסים לנאשם, כולם או חלקם.

איני מתעלם מכך שהקטין מסר כי אביו ביצע תנועת אגרופ. לכאורה, המדובר בחיזוק לתזה המפלילה. עם זאת, אין לבחון ראיה זו בבדידותה, כי אם, ככל ראיה, בשים לב ליתר אחיותיה.

משקבעתי כי קיים ספק שמא נאמרו תכנים מאיימים, מקרין הספק גם באשר לטיבה של התנועה אותה ביצע הנאשם ומשמעותה. על רקע האמור, מוקשית בעיניי המסקנה לפיה יש להרשיע את הנאשם באיום שבהתנהגות. נפנוף יד באופן האמור אינו מתיישב בהכרח עם כוונה פלילית ועל רקע כלל העמימות שתוארה לעיל אין בו לטעמי די לשם הרשעה.

אמנם, יש וניתן להרשיע נאשם אף אם לא כל רכיביה של תמונת התצרף מצויים לנגד עיני בית המשפט ובלבד ויהיה הוא מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' יעקב רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחוו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז). עם זאת, בנסיבות דנן לא הובאו לטעמי ראיות מספיקות, באופן שתמונת התצרף לא ניתנת להרכבה. וודאי שאין להשלים את חלקיה על יסוד הנחות.

סופם של דברים הוא, כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בליבי ספק בדבר אשמתו של הנאשם- ספק ממנו זכאי הוא להנות.

אשר על כן מזוכה הנאשם, מחמת הספק.

המוצג ת/9 (דיסק) יושב לידיה הנאמנות של המאשימה בתיאום עם המזכירות עד לא יאחר מיום 2.12.18.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ט, 27 נובמבר 2018, שלא במעמד הצדדים.